

**FOTOGRAFIA
EMERGENT.
FONTS &
DERIVACIONS
05**

Rocío Verdejo

Construcció de
la meva memòria

Cicle comissariat per Isabel Lazaro

#05

Rocío Verdejo

Construcció de la meva memòria

Del 23 d'abril al 3 de juliol de 2016

Gràcies:

Al Museu Abelló Fundació Municipal d'Art de Mollet del Vallès i el seu equip per donar visibilitat als nous creadors mitjançant aquest cicle. A Isabel Lázaro per convidar-me a participar en aquest cicle. A Gonzalo Golpe per orientar els meus pensaments. A les fonts de la meva memòria: Ángela Robles i a la meva mare, Maribel García. Als meus col·laboradors: Nacho Gabrielli i Rubén Lizana.

ROCÍO VERDEJO I CONSTRUCCIÓ D'ESCENA

Isabel Lazaro

La fotografia de Rocío Verdejo mostra una realitat dramatitzada propera a l'òptica del cinema amb una profunditat d'elements que permeten a l'observador d'endinsar-se en uns espais plens de símbols i iròniques picades d'ullet, que doten de nou significat les seves curoses composicions.

En la dualitat entre la vida i la mort, entre allò real i allò imaginari, la Rocío aconsegueix un dramatisme ple de pau, una estètica sofisticada aplicada a les seves teatrals escenes i a les actituds de llurs protagonistes.

La seva forma de treballar sempre parteix d'una investigació prèvia sobre la memòria i les sensacions. D'aquesta manera, la Rocío s'impregna d'un tema per després traslladar-lo a l'observador d'una manera diferent, amb una imatge imaginada que permet lectures molt variades. Les seves peces sempre són sèries temàtiques desenvolupades en episodis o imatges diferents, que obren tot un ventall de possibilitats a l'observador.

Com a exemple d'aquest procés destaquem dues sèries concretes que conjuminen sensibilitat sobre el tema tractat i diferents nivells de lectura que queden a expenses de l'observador, retornant-nos aquell aspecte voyeur de la fotografia.

A Las matemáticas de Dios no son exactas aborda la dualitat entre la vida i la mort amb imatges on ambdues hi conviuen de manera subtil plenes d'ironies, congelades en un instant farcit de símbols.

D'altra banda, a Crashroom la Rocío tracta la violència de gènere amb unes imatges plenes de reflexos velats per apropar a l'observador el sentir d'aquestes dones, d'una manera delicada però sense perdre la duresa de la seva reflexió.

Les sèries de la Rocío transformen imatges d'episodis traumàtics en bellesa i pau. Apropa al públic una perspectiva oberta, plena de sensacions contradictòries que deixen a l'observador en un punt intermediari entre la bellesa indiscutible de la imatge i la crua realitat d'allò narrat, tot afegint un irònic somriure temorós.

Merienda post mortem, 2011, de la serie Las matemáticas de Dios no son exactas

Magdalena, 2011, de la serie Las matemáticas de Dios no son exactas

Crashroom, 2015

Crashroom, 2015

ROCÍO VERDEJO, DECONSTRUCCIÓ DE LA MEMÒRIA.

Isabel Lazaro

La construcció de la memòria es basa eminentment en imatges. Un catàleg d'instantànies que acompanyen les sensacions i les emocions que guardem al nostre interior i que recuperem en certs moments gracies a l'evocació i al record. Podem dir que a la nostra memòria fixem imatges d'allò que s'ha esdevingut per després poder rememorar-ho en algun instant i reviure-ho segons el nostre propi sentir.

La memòria és una eina que treballa basant-se en tots els sentits, però els seus aliats més importants són la vista i la imatge. Així és com Rocío Verdejo ens presenta un projecte fotogràfic completament subjectiu i personal, al qual l'espectador pot arribar des de la desmemòria de l'artista. Una captura de pantalla en blanc que inunda amb la seva llum i que deixa per completar tota la imatge que podria haver estat.

En aquest cas el procés és a la inversa. La Rocío proposa un llenç en blanc on és el propi observador qui l'ha de completar amb la seva experiència o imaginació, llegint una sèrie de lemes en els quals l'artista proclama la pèrdua dels seus records com a conseqüència d'una malaltia juvenil i demana alhora l'ajuda de tothom per a crear un nou catàleg de records.

D'aquesta manera la Rocío demostra la importància de la memòria lligada a la imatge, i com aquesta mateixa imatge queda relegada a un segon pla en pro de la sensació, més enllà de la realitat d'allò que evoca.

La Rocío ha treballat la instal·lació com un seguit de preguntes i dubtes desconcertants que planteja al públic i a si mateixa per omplir els buits de la seva memòria adolescent, que només s'ha alimentat de les explicacions que li han donat sobre com havien estat el seu entorn i dels clixés habituals de la societat actual. Aquests dubtes ens duen a cercar dins dels nostres propis records per ajudar a l'artista a recordar o crear uns nous records de com devien haver estat les imatges que busca. Una reflexió sobre la construcció de la pròpia identitat basada en els records i en l'absència d'imatge.

La construcción de mi memoria

Rocío Verdejo

Antes de iniciar este recorrido, piense en todos los episodios de su vida sucedidos hasta los 18 años que puede recordar conscientemente.

Bienvenido a su memoria episódica.

Imagine ahora que en lugar de todo su archivo de momentos y emociones asociadas, solo encuentra el vacío.

Éste es un proyecto para la construcción de mi memoria.

**No recuerdo
haber perdido
la virginidad.**

**¿Copiaba en los exámenes
o era una niña aplicada?**

**Busco al tal Javi Pérez,
que me dejó por Mª Isabel.
En casa me han contado
que fue un drama.**

**Me gustaría recordar
qué sentí
con mi primera regla.**

Retratos de mi memoria, 2016

Museu Abelló

Fundació Municipal d'Art

Diputació
Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Ajuntament de
Mollet del Vallès